

Sygn. akt VIII U 563/13

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st. sekr. sadowy Iwona Lawrenc

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy Agencji (...) w G.

przy udziale zainteresowanej S. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o ustalenie podlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu

na skutek odwołania Agencji (...) w G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 26 listopada 2012 r. nr nr (...) (...) - (...)

oddala odwołanie

/na oryginale właściwy podpis/

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 listopada 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, że S. J. nie podlega ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu, z tytułu zatrudnienia od dnia 1 lipca 2012 roku u płatnika składek Agencja (...). Organ rentowy wskazał, iż umowa o pracę z ubezpieczoną była pozorną czynnością prawną i została zawarta jedynie w celu uzyskania przez nią świadczeń z ubezpieczenia społecznego, przysługujących ze stosunku pracy i faktycznie nie była wykonywana.

W odwołaniu od powyższej decyzji płatnik składek domagał się jej uchylecia, wskazując, iż ZUS w wyniku przeprowadzonej kontroli wyciągnął dowolne, nie mające oparcia w zebranych materiale dowodowym, wnioski w sprawie. Podniósł, iż zawarta umowa o pracę nie była pozorną, bowiem praca była przez ubezpieczoną S. J. wykonywana.

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 22 maja 2013 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego S. J..  
(k. 17)

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

M. B. od 04 kwietnia 2012 roku prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą, której przedmiotem są usługi związane z doradztwem w zakresie informatyki (niesporne).

Zainteresowana S. J. w 1997 roku ukończyła (...) G. w G., Wydział Chemii. W 1999 roku zainteresowana ukończyła studia podyplomowe - Podstawy (...) na Uniwersytecie G. w G., Wydział Matematyki i Fizyki. W okresie od 02 lutego 1998 roku do 30 kwietnia 2005 roku była zatrudniona w (...) LTD Zakład Produkcji (...), na stanowisku kierownika laboratorium (...). W okresie od 01 października 2005 roku do 31 marca 2012 roku prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą – gabinet kosmetyczny. (data wykreślenia wpisu z rejestru 02 kwietnia 2012 r.) (dowód: kwestionariusz osobowy – k. 15 akt ZUS, świadectwo ukończenia studiów podyplomowych – k.17-19 akt ZUS ,informacja z CEIDG – k.157 akt ZUS, częściowo zeznania zainteresowanej – protokół z dnia 06 lipca 2013 r. – zapis na płycie CD – k.42 koperta, częściowo zeznania wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony – protokół z dnia 18 czerwca 2013 r., 27 sierpnia 2013 r. zapis na płycie CD – k. 29,63 koperta).

Zainteresowana w dniu (...) urodziła pierwsze dziecko, którego ojcem jest M. B. (niesporne).

W dniu 29 czerwca 2012 roku M. B. spisał z S. J. umowę o pracę na czas nieokreślony, od 1 lipca 2012 roku, na stanowisko informatyka, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem zasadniczym 4.300 zł brutto. Dzień rozpoczęcia pracy określono na 02 lipca 2012 r. Zainteresowana nie złożyła do akt osobowych zaświadczenia stwierdzającego brak przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku informatyka (dowód: umowa o pracę – k. 13 akt ZUS).

Płatnik składek zgłosił S. J. do ubezpieczeń społecznych od dnia 01 lipca 2012 roku, wypełniając w dniu 06 lipca 2012 roku elektroniczne zgłoszenie. Bezpośrednio przed zatrudnieniem w Firmie Agencja (...) zainteresowana była zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w okresie od dnia 15 listopada 2011 r. do dnia 01 lipca 2012 r. jako bezrobotna (niesporne). W chwili podpisywania umowy o pracę zainteresowana była w ciąży. Okoliczność powyższa była znana zarówno zainteresowanej, jak i M. B.. W dniu 24 maja 2012 roku zainteresowana miała ostatnią miesiączkę, a w dniu 12 lipca 2012 roku, będąc w 7 tygodniu ciąży, przeszła pierwsze badanie położnicze. Od 17 sierpnia 2012 roku zainteresowana była niezdolna do pracy w związku z ciążą, która to niezdolność trwała do dnia porodu. W dniu 23 lutego 2013 roku zainteresowana urodziła niepełnosprawną córkę J. B.. W trakcie ciąży nie było wiadomo, iż dziecko urodzi się niepełnosprawne. Ojcem dziecka zainteresowanej jest M. B. (dowód: karta ciąży w kopercie – k. 13, zaświadczenie płatnika składek k.3 akt ZUS, zaświadczenia lekarskie k.5 akt ZUS).

Płatnik Składek wypłacił ubezpieczonej wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy za okres od 17 sierpnia 2012 roku do 18 września 2012 roku. Za okres od dnia 19 września 2012r. ubezpieczona złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o wypłatę zasiłku chorobowego (niesporne).

Firma Agencja (...) od początku przynosiła straty, według dokonanych w księdze przychodów i rozchodów księgowania wydatki znacznie przewyższały przychód. Wnioskodawca przed spisaniem umowy o pracę z zainteresowaną nie zatrudniał pracowników. Nie dawał ogłoszenia o możliwości zatrudnienia pracownika. Nie zatrudnił też innej osoby na miejsce zainteresowanej. Aktualnie wnioskodawca nie zatrudnia pracownika na stanowisku informatyka natomiast zatrudnia jednego pracownika fizycznego na 1/4 etatu zajmującego się obróbką materiałów, cięciem, pakowaniem (dowód: podatkowa księga przychodów i rozchodów – w aktach ZUS, akta nieponumerowane, częściowo zeznania wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony – protokół z dnia 18 czerwca 2013 r., 27 sierpnia 2013 r. zapis na płycie CD – k. 29,63 koperta).

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym aktach ubezpieczeniowych oraz aktach osobowych. Nie były one kwestionowane przez strony, zatem również Sąd uznał je za wiarygodne. Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy oraz zainteresowanej jedynie w zakresie ustalonego stanu faktycznego, bowiem

jedynie w tym zakresie zeznania stron były spójne, logiczne, zgodne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie oraz z zasadami doświadczenia życiowego.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Odwołanie wnioskodawcy Agencji (...) należało oddalić.

Sporne między stronami było, czy między Agencją (...), a S. J. został nawiązany stosunek pracy, a jeżeli tak to w jakim celu i czy tym samym S. J. podlega z tego tytułu ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik.

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2007r. Nr 11, poz. 74 ze zm.), obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Ponadto, przepisy art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 tej ustawy wprowadzają obowiązek, w odniesieniu do pracowników, ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego. Zgodnie z treścią art. 13 pkt 1 ustawy, obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w okresach: pracownicy – od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania stosunku pracy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż pozornosc czynności prawnej i zawarcie umowy w celu obejścia prawa, stanowią dwa różne pojęcia prawne. Inne są przesłanki nieważności bezwzględnej czynności prawnej dokonanej dla pozoru, aniżeli z powodu obejścia prawa.

Zgodnie z przepisem art. 83 § 1 zd. 1 k.c., oświadczenie woli złożone jest dla pozoru wtedy, gdy z góry powziętym zamiarem stron jest brak woli wywołania skutków prawnych, przy jednoczesnej chęci wprowadzenia innych osób błąd co do rzekomego dokonania określonej czynności prawnej. Gdy pod pozorowaną czynnością nie kryje się inna czynność prawna, mamy do czynienia z tzw. pozornością zwykłą.

Jak wynika z treści art. 8 ust. 1 cytowanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, czyli zatrudnioną przez pracodawcę. Przyjęcie, że dochodzi do powstania stosunku pracy, niezależnie od tego, czy pracownik do pracy przystąpi, obalone jest przez ustalenie, że pomimo zawarcia umowy nie nastąpiło zatrudnienie pracownika. Dlatego w sytuacji, gdy po zawarciu umowy o pracę pracownik podejmie pracę i ją wykonuje, a pracodawca zgodzi się na to, nie można mówić o pozorności czynności prawnej, gdyż z tego wynika wniosek, że strony zawierając umowę nie miały zamiaru niewykonywania pracy przez pracownika.

Czynność prawna mająca na celu obejście ustawy polega natomiast na takim ukształtowaniu jej treści, które z punktu widzenia formalnego nie sprzeciwia się ustawie, ale w rzeczywistości zmierza do osiągnięcia celu, który jest przez nią zakazany (art. 58 k.c.).

Do nawiązania stosunku pracy dochodzi poprzez złożenie zgodnych oświadczeń woli przez pracodawcę i pracownika, niezależnie od jego podstawy prawnej – art. 11 k.p.

Zgodnie z art. 22 k.p., przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w miejscu i w czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Celem zatem i zamiarem stron umowy o pracę winna być faktyczna realizacja treści stosunku pracy w granicach zakreślonych zawartą umową, przy czym oba te elementy wyznaczają: ze strony pracodawcy – realna potrzeba ekonomiczna i umiejętności pracownika, zaś ze strony pracownika – ekwiwalentność wynagrodzenia uzyskanego za świadczenie pracy (vide uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10.11.2005r. sygn. III AUa 2723/04).

Podkreślić też należy, że pojęcie obejścia prawa i pozorności są znaczeniowo bliskie i niejednokrotnie pokrywają się. Ma to miejsce w sytuacji, gdy konkretna czynność prawna została zawarta z naruszeniem przepisu art. 83 k.c., a jednocześnie w celu obejścia prawa.

Za pozorną umowę o pracę nie można uznać takiej umowy, która w rzeczywistości była wykonywana, tj. taką, w ramach której pracownik faktycznie świadczy na rzecz pracodawcy pracę dobrowolnie podporządkowaną. Na poparcie przedstawionej tu oceny prawnej wskazać należy na wyrok z dnia 28 lutego 2001r. wydany w sprawie II UK 244/00, w którym Sąd Najwyższy podał, że o fikcyjności umowy o pracę świadczy zamiar nawiązania stosunku ubezpieczenia społecznego bez rzeczywistego wykonywania tej umowy (wyrok SN z dnia 17 października 2006r., sygn. akt I UK 84/06, niepubl.). Podobnie w wyroku z dnia 13 czerwca 2006r., w sprawie II UK 202/05, Sąd Najwyższy wskazał, że nie jest istotne, czy strony zawierające umowę o pracę miały realny zamiar wzajemnego zobowiązania się przez pracownika do świadczenia pracy, a przez pracodawcę do zapewnienia pracy i wynagrodzenia za nią – lecz to, czy taki zamiar stron został w rzeczywistości zrealizowany.

Nie sposób także nie przyjąć, że zamiarem stron zawierających umowę o pracę jest również immanentnie związany z faktem bycia pracownikiem fakt objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Wskazać jednak należy, że okoliczność ta nie może stanowić podstawy dla uznania umowy za nieważną. Zgodnie z powoływanym wyżej art. 58 k.c., podstawą dla stwierdzenia nieważności umowy o pracę może być uznanie jej za czynność prawną podjętą w celu obejścia ustawy. Czynnością podjętą w celu obejścia ustawy jest jednak tylko taka czynność, która zmierza do osiągnięcia skutku zakazanego przez prawo. Stąd też zawarcie umowy o pracę nawet tylko z tego powodu, żeby uzyskać świadczenia z ubezpieczenia społecznego nie może być zakwalifikowane jako obejście prawa. Naturalne, całkowicie zgodne z porządkiem prawnym i zasadami współżycia społecznego jest dążenie stron umowy o pracę do tego, aby pracownik z tytułu pracowniczego statusu uzyskiwał przewidziane w prawie o ubezpieczeniach społecznych prawa i świadczenia. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 października 2005r., w sprawie I UK 32/05, wskazał, że zawierając umowę o pracę strony kierują się różnymi motywami indywidualnymi (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005r., III UK 89/05, OSNP 2006/11-12/192). Sam fakt, iż zawierając umowę o pracę strony kierują się wyłącznie objęciem pracownika ubezpieczeniem społecznym nie może skutkować nieważnością takiej umowy. Jednakże, jak już zostało wskazane, umowa musi być realizowana.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdził, aby zainteresowana S. J. faktycznie wykonywała obowiązki wynikające z umowy o pracę zawartej z płatnikiem składek Agencją (...)

Przede wszystkim podkreślić należy, iż M. B. nie wykazał rzeczywistej potrzeby zatrudnienia ubezpieczonej. Nieprzekonujące jest twierdzenie wnioskodawcy, iż potrzebował pracownika z wiedzą ściśle informatyczną. Wskazać należy, iż S. J. ukończyła co prawda studia podyplomowe z podstaw informatyki, nigdy nie była jednak zatrudniona na stanowisku informatyka. Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy w zakresie, w którym zeznał on, iż przed spisaniem umowy o pracę z zainteresowaną nie zatrudniał pracowników, nie zatrudnił innej osoby na miejsce zainteresowanej oraz aktualnie nie zatrudnia pracowników na stanowisku informatyka. Gdyby stanowisko pracy stworzone dla zainteresowanej było niezbędne, wnioskodawca poszukiwałby innej osoby do świadczenia pracy na jego rzecz na stanowisku informatyka. Sąd zważył zaś, iż od momentu niezdolności do pracy S. J. wnioskodawca sam przejął jej obowiązki, wskazując w toku postępowania, iż hobbistycznie zajmuje się grafiką i reklamą.

Dając wiarę zeznaniom wnioskodawcy jedynie w zakresie ustalonego stanu faktycznego Sąd miał też na uwadze, iż w toku przeprowadzonego przez ZUS postępowania wyjaśniającego, w dniu 31 października 2012 r. M. B. oświadczył do protokołu, iż nie jest spokrewniony z S. J., jest dla niego osobą obcą. Polecił mu ją klient, z którym wcześniej współpracował, P. W.. Do protokołu ustnych wyjaśnień w dniu 12 listopada 2012 r. M. B. początkowo ponownie oświadczył, iż S. J. poleciał mu do pracy P. W. około 1.5 tygodnia przed zatrudnieniem, wcześniej nie znał zainteresowanej. Przed rozpoczęciem działalności był zatrudniony w firmie (...), która jest matką S. J., nie potrafił jednak jednoznacznie odpowiedzieć na pytanie czy znał S. J. w tym okresie. Następnie złożył do tegoż protokołu wyjaśnienia, iż S. J. posiada dziecko urodzone (...), którego jest ojcem. Obecnie oczekują wspólnego drugiego dziecka. Zmienił wcześniejsze zeznania, wskazując, iż zna się z S. J. od 2,5 roku i mieszka z nią. Podał, iż przychody firmy nie wystarczały na pokrycie wynagrodzenia dla S. J. w wysokości 4.300 zł. Wynagrodzenia w części były wypłacane ze środków własnych.”

Sąd nie dał też wiary zeznaniom S. J., iż rzeczywiście była zainteresowana wykonywaniem pracy w ramach umowy o pracę z wnioskodawcą i że pracę tę faktycznie wykonywała. Zainteresowana nie wykazała, zdaniem Sądu, faktu świadczenia pracy na rzecz płatnika składek przedłożonymi projektami prac graficznych. W ocenie Sądu jest możliwym, iż prace te, zostały wykonane przez zainteresowaną, jednakże wskazać należy, iż nie posiadają one podpisów i nie dokumentują w sposób dostateczny, iż czynności te zostały wykonane przez zainteresowaną. Wykonywania czynności bezpośrednio przez ubezpieczoną nie dokumentowały także przedłożone przez płatnika składek faktury VAT oraz oświadczenie radcy prawnego M. W., która wskazała, iż wszelkie kwestie odnośnie zlecenia firmie wykonania materiałów reklamowych uzgadniała z M. B., zainteresowaną widziała zaś jedynie obecną w biurze przy ul. (...) św. W.. Wskazać w tym miejscu należy, iż wykrycie prawdy przez Sąd ogranicza się w zasadzie do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, bowiem na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.), zasada prawdy materialnej nie może bowiem przekreślać kontrydiktoryjności procesu, gdyż – ciężar wskazania niezbędnych dowodów spoczywa przede wszystkim na stronach procesowych. Działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 grudnia 2010 r. w sprawie I BU 8/10, Lex nr 785642).

Sąd, wbrew twierdzeniu zainteresowanej, ustalił, iż zainteresowana w dniu podpisywania umowy o pracę była w ciąży. Nielogicznym pozostaje zeznanie zainteresowanej, iż o ciąży dowiedziała się dopiero podczas wizyty lekarskiej w połowie lipca 2012 roku. Przede wszystkim Sąd miał na uwadze, iż była to druga ciąża zainteresowanej. Nadto, jak wynika z dokumentacji lekarskiej, ubezpieczona podała w trakcie pierwszej wizyty ginekologicznej, iż ostatnią miesiączkę miała w dniu 24 maja 2012 roku. Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego, ustalił również, iż wnioskodawca niewątpliwie wiedział o ciąży ubezpieczonej.

Sąd przyznaje, iż przepisy prawa pracy nie zakazują zatrudnienia kobiet w ciąży. Podkreślenia jednak wymaga, jak wynika z powyższych wywodów Sądu, nie była to też przyczyna, dla której Sąd odmówił uznania, iż pomiędzy wnioskodawcą, a zainteresowaną powstał od dnia 01 lipca 2012 roku stosunek pracy. Sąd w tej mierze zbadał rzeczywistą wolę stron w odniesieniu do istotnych elementów stosunku pracy, jak osobiste wykonywanie pracy przez zainteresowaną, jej podporządkowanie pracownicze, wynagrodzenie stanowiące ekwiwalent wykonanej pracy.

Wątpliwym jest również fakt zatrudnienia zainteresowanej od razu na czas nieokreślony, bez sprawdzenia jej umiejętności praktycznych – choćby w drodze umowy na okres próbny. Nadto, z doświadczenia życiowego wynika, iż pracodawca, zatrudniając nowego pracownika, nie tylko proponuje mu umowę na czas próbny, względnie określony, celem sprawdzenia jego umiejętności, ale również proponuje takiemu pracownikowi niższe wynagrodzenie. Zdaniem Sądu, brak było ekonomicznego uzasadnienia zatrudnienia S. J., w sytuacji gdy przychody firmy nie pozwalały na wypłatę wynagrodzenia w wysokości 4.300 zł brutto. Nadto, jak już zostało wskazane, gdyby praca zainteresowanej była rzeczywiście niezbędna, to wnioskodawca zatrudniłby nową osobę w miejsce zainteresowanej.

W dalszej kolejności należy wskazać, iż zaświadczenie o przeszkoleniu w zakresie bhp, lista obecności, czy też zakres czynności pracownika są to dokumenty prywatne, a zatem ich moc dowodowa jest ograniczona. Zgodnie z przepisem art. 245 k.p.c. stanowią jedynie dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie danej treści. Nie są jednakże wystarczające dla ustalenia, że ubezpieczona rzeczywiście wykonywała zatrudnienie w ramach zawartej umowy o pracę.

Sąd, w wyniku oceny materiału dowodowego ustalił, iż zainteresowana rzeczywiście nie świadczyła pracy, zgodnie ze spisana umową o pracę. Podkreślić jeszcze raz należy, iż w toku postępowania nie zostały przedstawione jakiegokolwiek dowody wykonanej przez zainteresowaną pracy. Gdyby zainteresowana wykonywała obowiązki pracownicze, była niezbędna dla pracodawcy, to podczas jej nieobecności związanej z niezdolnością do pracy w związku z ciążą pracodawca poszukałby innej osoby – choćby do pracy na podstawie umowy na zastępstwo. Tymczasem, jak wskazał M. B. od czasu kiedy S. J. stała się niezdolna do pracy sam wykonywał wszystkie czynności w ramach prowadzonej działalności. Zważyć też należy, iż jak podał sam wnioskodawca po zmianie siedziby firmy ilość zleceń uległa

zwiększeniu. Pomimo tego, nie zatrudnił on jednak pracownika na stanowisku informatyka, a jedynie pracownika fizycznego, odpowiadającego za obróbkę materiału, co gdyby dać w pełni wiarę zeznaniom wnioskodawcy sprzecznym byłoby z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Analiza stanu faktycznego niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, że w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, sporna umowa o pracę zawarta została nie w celu faktycznej realizacji wynikającego z treści stosunku pracy, a jedynie dla uzyskania przez zainteresowaną świadczeń z ubezpieczenia społecznego, związanych z ciążą, macierzyństwem. W konsekwencji, sporną umowę o pracę, zgodnie z art. 83 § 1 k.c., należy uznać za pozorną. Nie doprowadziła bowiem ona do nawiązania stosunku pracy w rozumieniu art. 22 k.p. Nie zostały zatem spełnione ustawowe przesłanki objęcia S. J. obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym, wynikającym art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. systemie ubezpieczeń społecznych.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd, na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami, orzekł jak w wyroku.

SSA w SO H. Witkowska-Zalewska